

Двох — замало.
Вигадуємо двох.
Комбінацій замало,
та спробуй второпати,
що й до чого.
Зубами рвемо власне серце,
Прометей і орел — водночас.
І дуже шкодуємо,
що
кожному — своє,
кожному — своє,
кожному — своє.
А своє — тільки
тінь тіні тіні
та й ще раз тіні,
і ще раз.
Найстрашніше —
вже й не протовпитись
до власного єства.